

10-11-2008

XAVIER ROIG, executiu i empresari, publica 'La dictadura de la incompetència' (Ed. La Campana)

"Sempre hem estat un país del 'qui dia passa any empeny', i ara tot és diferent"

Xavier Roig

Saludablement provocador, Xavier Roig (Barcelona, 1957) ja havia sacsejat els lectors amb llibres com *Ni som ni serem* i *Entre l'Espanya i la paret*, després d'una primera incursió amb *El gastrònom accidental als Estats Units*. Ara torna amb *La dictadura de la incompetència*, publicat –com els anteriors– per

Edicions La Campana. Les reflexions del llibre –avançades en els seus periòdics articles al diari *Avui*– provenen de la seva àmplia experiència internacional en el món dels negocis, abans com a executiu de Sema Group i Schlumberger, i ara al capdavant de les seves pròpies empreses. Xavier Roig va presentar *La dictadura de la incompetència* a la llibreria La Tralla de Vic.

Vostè qüestiona estructures que són la base de l'estat del benestar, en àmbits com la sanitat o l'educació. Ens l'hem de replantejar a fons?

Sí, però de manera diferent a com ho estem fent. Ara volen retallar prestacions en general, però el que s'ha de fer és no donar prestacions a qui no en necessita! En sanitat, per exemple, s'està parlant de l'euro sanitari per cada consulta, i de pagar pel menjar als hospitals. Amb el primer, hi puc estar d'acord, però trobo una aberració que quan estàs hospitalitzat, t'hagis de pagar el dinar. Baixem el to, i que tothom rebi menys? No! Uns ho han de rebre tot, i els altres, res.

Una política radical...

Una vídua ha de tenir una pensió més elevada de la que té, i un senyor que està a l'hospital no s'ha de pagar el menjar, però una associació d'aficionats a buscar cargols –per exemple– no ha de tenir cap subvenció, ni de l'ajuntament de barri. Qui vulgui tenir una associació, que se la pagui, m'explico? En termes de feina: vostè és aturat però té 35 anys i bona salut... i rebutja una oferta de feina perquè no li agrada? Doncs no cobra l'atur. I l'aturat més gran, a qui li pot costar de trobar feina, que cobri més.

Hi ha països d'Europa que estiguin en aquesta línia? Dic d'Europa, perquè els Estats Units funcionen amb altres paràmetres...

Els països escandinaus. Són profundament capitalistes, i per això poden ser socialdemòcrates. Han creat un sac de riquesa que després poden repartir. Nosaltres ens hem acostumat a viure en un estat del benestar sense haver practicat abans el capitalisme, que és la generació de la riquesa.

Imagini's que a vostè el fan ministre, i té la possibilitat de reformar el funcionariat. Quines mesures aplicaria primer?

Una de molt important, encara que sembli començar la revolució per dalt, seria dictaminar que quan es nomeni un ministre o un conseller, només es poden canviar dues o tres persones clau del departament. El primer desincentiu que té un funcionari és saber que no val la pena esforçar-se perquè el seu cap el nomena el polític de torn, és a dir, que no pot fer carrera.

Vic

Jordi Vilarrodà

Un 68 per cent de diputats del Parlament de Catalunya (i un 72 per cent dels diputats al Congrés d'Espanya) són funcionaris. A Escòcia, per exemple, els diputats que treballen per a l'administració pública només són un 40 per cent. Amb la normativa espanyola a la mà, per crear una empresa aquí es necessiten 42 dies de tràmits... i Xavier Roig ha obert una empresa a Austràlia en un sol dia. Són només dues de les reflexions que hi ha en el seu llibre. Conclusió: la famosa societat civil s'està adormint... o l'estan adormint.

La imatge del català emprenedor, de la societat civil dinàmica, ens l'hem de replantejar?

La realitat ho demostra. Catalunya ha viscut un miratge: érem els primers dels últims, els primers d'Espanya. Però el dia que aquest país s'obre, tot canvia: som uns més dins d'Europa. Una mica traumatitzant, però és la realitat. I un dels errors

que hem comès és voler fer de Catalunya la fàbrica d'Espanya, en lloc de ser una fàbrica d'Europa.

Qui n'és responsable, d'aquesta situació? No em dirà que només els polítics...

Tothom hi té una quota de responsabilitat: polítics, empresaris, sindicats... A Catalunya tenim un pro-

"En la indústria agroalimentària, podíem ser uns líders mundials"

blema amb la renovació de les elits: fixi's que les cares noves són pràcticament nul·les. Els que considerem com a líders empresarials... o no són empresaris, o tenen empreses que les van crear els seus pares. Aquesta renovació sí que ha tingut lloc a Espanya. Pel mètode que sigui, a vegades posant-hi amiguets del govern. Aquí, en canvi, les elits romanen.

Al llibre posa l'exemple de les cassoles que compra

a la ferreteria de Moià: en set anys, desapareixen del mercat les de fabricació espanyola. Si no podem fer ni cassoles ni cotxes Nissan... quin és el nostre lloc en l'economia globalitzada?

El problema és que tenim molts deures pendents. Molta gent –entre els quals jo m'hi incluc– hem estat criticant aquesta economia especulativa i poc productiva, que ha desembocat en una bombolla immobiliària. Catalunya hauria d'haver apretat en sectors en què podíem ser bons, i no ho hem fet.

Per exemple?

La indústria agroalimentària. Reuníem totes les condicions per ser líders mundials: empreses que començaven a tenir una dimensió internacional (algunes ja s'han venut a capital estranger), una fira internacional com Alimentària, cuiners de fama internacional, una cuina característica (que tampoc estem protegint, per cert)... tot això formava un nucli ben estructurat. Es podia agafar tot això, ficar-ho en un marc i posar-ho en el mercat. També

teníem una indústria farmacèutica important, que ens l'estem carregant.

Ara s'està parlant de la indústria aeronàutica, per exemple...

No podem dedicar-nos a allò que ja fan altres, i els ha sortit bé. Molt bé... poden haver-hi empreses importants que s'hi dediquin, però

"Té 35 anys i bona salut, i rebutja una feina? Doncs no cobra l'atur"

no en tenim tradició.

No el veig optimista...

Un àmbit en el qual podem ser forts és la biomedicina, però s'hi ha d'invertir i fer-ho bé. També aquí es fan molts trasplantaments. Podem atreure allò que se'n diu *turisme quirúrgic*... Però no veig que es facin bons plans estratègics sobre aquests sectors. Sempre hem estat un país de *qui dia passa, any empeny*, i ara les coses són més complicades.